

Arrest

nr. 217 270 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, op 24 oktober 2018 als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf in.

1.2. Op 13 september 2018 wordt het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich bij haar halfbroer in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De authenticiteit van de documenten "Birth Certificate" Local Government of Mogadishu dd. 23/05/2009 family record nr. 50067, van het Death Certificate Local Government Mogadisho Safiya Farah Shire geboren in AL Adde Somalië op 01/01/1960 overleden 10/01/2010 te Yemen ten gevolge van diabetes, van het document 'Missing Person' Banadir regional Court to whom it may concern dd. 01/10/2017 2 getuigen bevestigen dat A. A. S. (...) geboren in 1957 sinds 10/10/2010 verdwenen is en laatst gezien werd in Jemen van het document 'Missing Person' Banadir regional Court to whom it may concern dd. 01/10/2017 2 getuigen bevestigen dat A. M. M. (...) geboren in 1967 in Somalië en A. A. A. (...) geboren in 1967 in Somalië sinds 10/05/2009 vermist zijn in Kismayo /Somalië, kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Er werd verder geen enkele bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België.

Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. De in België verblijvende broer heeft 8 kinderen op basis van zijn asielverklaring, waarvan er recent 6 een D-visum verkregen op basis van gezinshereniging, het is onduidelijk waar de 2 overige kinderen verblijven en wat hun algemene levensomstandigheden zijn. De vader van betrokkene zou op basis van de asielverklaringen in Yemen verblijven, doch werd dit niet afdoende bewezen. Ook de moeder van betrokkene zou verdwenen zijn maar het is onduidelijk om welke reden en binnen welke omstandigheden zij verdwenen zijn, en bijgevolg onduidelijk waarom de kinderen in de steek werden (achter) gelaten. Er werd geen enkel bewijs aangebracht (bvb 'tracing procedure' Rode Kruis, overige bewijzen...) dat de kinderen op zoek zijn naar hun ouders. Er werd verder geen enkel bewijs aangebracht dat de broer van betrokkene sinds 2009/2010 voor zijn zus gezorgd zou hebben, en het is aan de aanvraagster of haar raadsman om hier een begin van bewijs aan te brengen. Het argument van de raadsman dat cliënt in België de verantwoordelijkheid heeft over zijn 2 zussen, reeds in DVZ verhoor dd. 03/06/2016 hier melding van maakte middels zijn verklaring dat deze deel uitmaken van zijn gezin, dat de ouders van deze 2 kinderen zijn reeds vermist sedert 2009, is niet afdoend.

Uit de asielverklaring van de broer in België blijkt trouwens dat hij nog broers en zussen heeft die bij zijn vader zouden verblijven in Yemen (+ 1 bij zijn moeder, 1 zou overleden zijn) , dewelke een reden te meer is om de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel te stellen rond het feit dat zij geïsoleerd is in het land (regio) van herkomst) en dat er geen andere oplossingen voorhanden moeten zijn dan de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9-13 VW. Deze verklaringen afgelegd zijn eveneens strijdig met de gegevens van de "Missing Persons" documenten van de rechtbank van Bannadir.

Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat hij betrokkene binnen zijn gezin opvoedde gedurende een ruime periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië op 10/01/2016 . Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene van 2009 tot 2016 onder de zorgen van de in België verblijvende valt of viel. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet

op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij wijst erop dat verzoekende partij geboren is op 20 oktober 2008 en derhalve minderjarig is. Zij meent verder dat haar beweerde broer niet op ontvankelijke wijze voor verzoekende partij kan optreden nu geen bewijs is geleverd van de familiale band noch bewijs dat deze de wettelijke voogdij heeft.

3.2. In de synthesesmemorie repliceert de verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij verregaande gevolgen heeft in die zin dat de bestreden beslissing niet rechterlijk kan getoetst worden en afbreuk doet aan het hoger belang van de minderjarige.

3.3. Daar de onontvankelijkheid van het beroep ertoe leidt dat verzoekende partij niet in rechte zou kunnen optreden dient, in het kader van het hoger belang van het kind, het beroep ontvankelijk te worden verklaard. Om die reden wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

III.1. Eerste middel

Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd.

Zij stelt het volgende in haar beslissing :

(...)

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat er geen authentieke Somalische documenten zouden bestaan.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3).

Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" inhoudt.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hier niet in het minste afbreuk aan. De gelijkenis tussen de aangehaalde zaken zit er immers in dat het telkens dossiers betreft waarbij verwantschapsbanden aan de hand van Somalische documenten werden aangetoond. In het ene geval onderzoekt de verwerende partij de voorgelegde documenten (waarop ze concludeert dat deze vals zijn), doch in casu weigert ze dit te doen. Wat is de logica van dergelijke houding?

III.1.2 De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

III.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt de documenten niet te weerhouden waaruit lijkt dat de broer van verzoekende partij thans haar wettelijke voogd is. Op deze manier maakt zij het verzoekende partij onmogelijk om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar broer nodig heeft.

Zeer frappant is dat de verwerende partij weigert rekening te houden met de verklaringen uit het asielsdossier van de broer van de verzoekende partij.

Zo stelt het UNHCR (*The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) *It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij stelt immers zelf dat het asielsdossier van de broer wel degelijk stelt dat haar broer de wettelijke voogd is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiellozoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De houding van de verwerende partij valt hier niet mee te rijmen.

Ook op deze rechtspraak geeft de verwerende partij geen enkele repliek in haar nota met opmerkingen! Ze stelt enkel dat dat "niet afdoend" zou zijn.

III.1.4. De verwerende partij trekt bovendien tevens foutieve conclusies doordat zij overhaast te werk is gegaan.

Zo stelt zij dat er nog familieleden in Jemen zijn en dit haar aldus doet twijfelen of er geen andere oplossingen zijn.

Welnu, dit is manifest onredelijk. De broer van de verzoekende partij zorgt reeds voor haar sinds 2009... Bovendien is er sinds 2007 geen contact meer met de familie uit Jemen. Zelfs mocht dat er toch zijn, *quod certe non*, dan kan toch niet verwacht worden dat de verzoekende partij in Jemen wordt opgevangen?? De situatie in Jemen is immers uiterst problematisch... Ook de verwerende partij kan moeilijk beweren hier niet van op de hoogte te zijn.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat zij zich wenst te vestigen bij haar halfbroer. Dit motief wordt niet betwist.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat *“er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen”*, omdat:

“De authenticiteit van de documenten "Birth Certificate" Local Government of Mogadishu dd. 23/05/2009 family record nr. 50067, van het Death Certificate Local Government Mogadisho Safiya Farah Shire geboren in AL Adde Somalië op 01/01/1960 overleden 10/01/2010 te Yemen ten gevolge van diabetes, van het document 'Missing Person' Banadir regional Court to whom it may concern dd. 01/10/2017 2 getuigen bevestigen dat A. A. S. (..) geboren in 1957 sinds 10/10/2010 verdwenen is en laatst gezien werd in Jemen van het document 'Missing Person' Banadir regional Court to whom it may concern dd. 01/10/2017 2 getuigen bevestigen dat A. M. M. (..) geboren in 1967 in Somalië en A. A. A. (..) geboren in 1967 in Somalië sinds 10/05/2009 vermist zijn in Kismayo /Somalië, kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Er werd verder geen enkele bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België.”

En

“Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. De in België verblijvende broer heeft 8 kinderen op basis van zijn asielverklaring, waarvan er recent 6 een D-visum verkregen op basis van gezinshereniging, het is onduidelijk waar de 2 overige kinderen verblijven en wat hun algemene levensomstandigheden zijn. De vader van betrokkene zou op basis van de asielverklaringen in Yemen verblijven, doch werd dit niet afdoende bewezen. Ook de moeder van betrokkene zou verdwenen zijn maar het is onduidelijk om welke reden en binnen welke omstandigheden zij verdwenen zijn, en bijgevolg onduidelijk waarom de kinderen in de steek werden (achter) gelaten. Er werd geen enkel bewijs aangebracht (bvb 'tracing procedure' Rode Kruis, overige bewijzen...) dat de kinderen op zoek zijn naar hun ouders. Er werd verder geen enkel bewijs aangebracht dat de broer van betrokkene sinds 2009/2010 voor zijn zus gezorgd zou hebben, en het is

aan de aanvraagster of haar raadsman om hier een begin van bewijs aan te brengen. Het argument van de raadsman dat cliënt in België de verantwoordelijkheid heeft over zijn 2 zussen, reeds in DVZ verhoor dd. 03/06/2016 hier melding van maakte middels zijn verklaring dat deze deel uitmaken van zijn gezin, dat de ouders van deze 2 kinderen zijn reeds vermist sedert 2009, is niet afdoend.

Uit de asielverklaring van de broer in België blijkt trouwens dat hij nog broers en zussen heeft die bij zijn vader zouden verblijven in Yemen (+ 1 bij zijn moeder, 1 zou overleden zijn) , dewelke een reden te meer is om de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel te stellen rond het feit dat zij geïsoleerd is in het land (regio) van herkomst) en dat er geen andere oplossingen voorhanden moeten zijn dan de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9-13 VW. Deze verklaringen afgelegd zijn eveneens strijdig met de gegevens van de 'Missing Persons' documenten van de rechtbank van Bannadir.

Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat hij betrokkene binnen zijn gezin opvoedde gedurende een ruime periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië op 10/01/2016 . Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene van 2009 tot 2016 onder de zorgen van de in België verblijvende valt of viel. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden."

Wat betreft de bewijskracht van de neergelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers voor wat betreft het al dan niet aanvaarden van Somalische documenten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd: de vaststelling, in één zaak, dat er duidelijk sprake is van falsificatie van de voorgelegde documenten sluit niet uit dat in een andere zaak wordt vastgesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden geverifieerd omwille van de afwezigheid van officiële instanties in Somalië.

De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat: *"De authenticiteit van de documenten (..) kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden."* Haar stelling dat het haar op die manier onmogelijk maakt om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar broer nodig heeft, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren.

Verder kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met de verklaringen van de broer in zijn asiëldossier. Zo verwijst de verwerende partij net naar de verklaringen van de beweerde broer om te stellen dat: *"Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. De in België verblijvende broer heeft 8 kinderen op basis van zijn asielverklaring, waarvan er recent 6 een D-visum verkregen op basis van gezinshereniging, het is onduidelijk waar de 2 overige kinderen verblijven en wat hun algemene levensomstandigheden zijn. De vader van betrokkene zou op basis van de asielverklaringen in Yemen verblijven, doch werd dit niet afdoende bewezen. Ook de moeder van betrokkene zou verdwenen zijn maar het is onduidelijk om welke reden en binnen welke omstandigheden zij verdwenen zijn, en bijgevolg onduidelijk waarom de kinderen in de steek werden (achter) gelaten. Er werd geen enkel bewijs aangebracht (bvb 'tracing procedure' Rode Kruis, overige bewijzen...) dat de kinderen op zoek zijn naar hun ouders. Er werd verder geen enkel bewijs aangebracht dat de broer van betrokkene sinds 2009/2010 voor zijn zus gezorgd zou hebben, en het is aan de aanvraagster of haar raadsman om hier een begin van bewijs aan te brengen. Het argument van de raadsman dat cliënt in België de verantwoordelijkheid heeft over zijn 2 zussen, reeds in DVZ verhoor dd. 03/06/2016 hier melding van maakte middels zijn verklaring dat deze deel uitmaken van zijn gezin, dat de ouders van deze 2 kinderen zijn reeds vermist sedert 2009, is niet afdoend.*

Uit de asielverklaring van de broer in België blijkt trouwens dat hij nog broers en zussen heeft die bij zijn vader zouden verblijven in Yemen (+ 1 bij zijn moeder, 1 zou overleden zijn) , dewelke een reden te meer is om de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel te stellen rond het feit dat zij geïsoleerd is in het land (regio) van herkomst) en dat er geen andere oplossingen voorhanden moeten zijn dan de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9-13 VW. Deze verklaringen afgelegd zijn eveneens strijdig met de gegevens van de 'Missing Persons' documenten van de rechtbank van Bannadir.

Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat hij betrokkene binnen zijn gezin opvoedde

gedurende een ruime periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië op 10/01/2016 . Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene van 2009 tot 2016 onder de zorgen van de in België verblijvende valt of viel. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden."

Verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is te stellen dat de verklaringen van haar broer doen twifelen aan het feit dat zij geïsoleerd zou zijn en dat er geen andere oplossingen zouden zijn dan de afgifte van een humanitair visum, maar de Raad kan de verzoekende partij hier geenszins in volgen. Verzoekende partij blijft slechts hameren op de bewering dat haar broer al sinds 2009 voor haar zou zorgen, maar zij gaat er volledig aan voorbij dat er daarvan geen bewijzen werden voorgelegd. Nu uit de verklaringen van de broer naar voren komt dat deze nog broers en zussen heeft die bij de vader in Yemen verblijven, is het geenszins kennelijk onredelijk om mede gelet op het gebrek aan bewijzen dat de verzoekende partij effectief geïsoleerd leeft en zou steunen op haar halfbroer in België, te oordelen dat er geen humanitair visum wordt afgeleverd.

Verzoekende partij uit voorts bezwaren tegen een opvang in Yemen, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom dit in haar geval problematisch zou zijn, dit nog naast de vaststelling dat de beweringen dat de vader in Yemen en niet in het thuisland zou verblijven, ook niet worden gestaafd.

4.3. Het eerste middel is niet gegrond.

4.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

III.2. Tweede middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

III.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

III.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de broer van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar broer en wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu sinds 2009, zie asiëldossier broer verzoekende partij) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar broer ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de broer van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar broer in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

De repliek in de nota met opmerkingen is echter compleet naast de kwestie: deze meent dat de verzoekende partij "faalt" in de op haar rustende bewijslast. Nochtans geeft zij tevens aan geen enkel Somalisch document te aanvaarden. Aldus plaatst zij de verzoekende partij in een onmogelijke positie, wat weinig ernstig is!

III.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

(...)

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non argument aangezien de verwerende partij zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen.

III.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

4.5. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel en de materiële motiveringsplicht.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Zelfs indien het niet wordt betwist dat de verzoekende partij de halfzus is van de heer A.A.M., die in België erkend vluchteling is, moet erop worden gewezen dat een biologische band op zich niet volstaat om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het EHRM valt de relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige broer in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij betoogt in haar synthesememorie dat de heer A.A.M. reeds in het kader van verzoek om internationale bescherming melding had gemaakt van zijn halfzus en reeds sinds 2009 voor haar zorgt. Echter, dit neemt niet weg dat er geen enkel geldend bewijs voorgelegd werd dat verzoekende partij van 2009 tot 2016 onder de zorgen van de in België verblijvende halfbroer valt of viel. Verder poneert verzoekende partij wel, maar toont zij niet aan, dat zij niemand anders heeft om voor haar te zorgen dan haar in België verblijvende halfbroer. De verklaringen noch de voorgelegde stukken zijn afdoende om te bewijzen dat er op het moment van de bestreden beslissing een bijzondere en feitelijke vorm van afhankelijkheid bestond tussen verzoekende partij en haar meerderjarige halfbroer

die in België verblijft. Enig bewijs van een feitelijke vaderrol in hoofde van de halfbroer van de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing ligt dan ook niet voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende halfbroer aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen haar en haar meerderjarige halfbroer dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesememorie aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. De verwijzing naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017 doet aan het voorgaande geen afbreuk, alleen al omdat de concrete omstandigheden van de zaak niet te vergelijken zijn met de context van het huidige geschil.

4.6. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER